

TRÁI TIM BÌNH YÊN

Tiều phu vác búa hàng ngày
Leo lên trên núi đốn cây, chặt cành
Về làm củi, bán loanh quanh
Sống đời chất phác, hiền lành, đơn sơ
Cho nên bình thản tâm tư
Chẳng hề lo nghĩ xa như mọi người.
Một hôm kiếm củi đẹp trời
Chàng ta gặp kẻ lạ nơi rừng già
Chặn chàng, trò chuyện gần xa
Tự xưng yêu quái tài ba nhất đời
Tài về "cảm ứng" tuyệt vời
Đoán ra suy nghĩ của người xung quanh,
Con yêu tự mãn khoe mình:
"Lâu nay ta ở rừng xanh thấy buồn
Lần này định xuống làng thôn
Phá cho thiên hạ kinh hồn một phen!"

Chàng tiểu phu sợ vô biên
Sợ loài người sẽ cường diên chuyển này
Nếu như mình nghĩ gì đây
Mà rồi có kẻ biết ngay lòng mình
Đem ra kể hết sự tình
Bà con lối xóm xung quanh hay liền

TRUYỆN THƠ

Sẽ gây rắc rối, muộn phiền
Tương quan xã hội đảo điên quay cuồng,
Giữa họ hàng, giữa vợ chồng
Đừng mong tơ tưởng, đừng hòng suy tư
Chẳng còn một chút tự do
Chao ơi trần thế loạn to mắt rồi,
Nếu con yêu xuống tới nơi
Sống chung chạ với loài người. Nguy thay!

Trong lòng thầm nghĩ đến đây
Chàng tiều phu bỗng quyết ngay một điều:
"Ngăn loài quỷ, chặn giống yêu
Không cho xuống núi gây nhiều loạn ly!"
Anh chàng đang mãi nghĩ suy
Chợt nghe thấy quỷ yêu kia bật cười:
"Cái anh này thật dở hơi
Giờ đang tính kế chặn người nữa sao?
Đừng mong làm chuyện tào lao
Khi ta đã quyết, ai nào cản ngăn!"
Tiều phu kinh hãi nghĩ thầm:
"Quỷ yêu đọc hết ruột gan ta rồi
Thật là nguy hiểm quá trời
Chắc là phải giết nó thôi kéo phiền!"
Chàng vừa loé ý tưởng lên
Thì con yêu quái kia liền hét la:
"Giờ mi lại định giết ta
Sôi gan, cáu tiết nữa à! Ghê thay!
Làm sao chém trúng ta đây
Phía nào định chém ta hay biết rồi
Ta liền né tránh dễ thôi
Làm sao hại nổi người tài như ta!"

TRUYỆN THƠ

Tuy tiều phu nhận rõ ra
Giết tên yêu quái thật là khó khăn
Nhưng gì mình định tâm làm
Quý yêu biết trước. Chẳng ăn thua gì!
Nhưng chàng cứ chém bừa đi
Búa này mong chém quý kia bay đầu.
Nào ngờ có dễ dàng đâu
Quý kia nhảy nhót thật mau lạ kỳ
Né bên này, tránh bên kia
Dường như biết trước búa đi hướng nào.
Loay hoay chẳng biết làm sao
Tiêu ma sức lực, tổn hao tâm thần
Tiều phu mệt mỏi nhủ thầm:
"Giết yêu quái khó bội phần vậy thay
Dù ta gắng hết sức này
Nhờ trời chẳng được! Bó tay mất rồi!
Búa kia chém chỉ tổn hơi
Quý yêu đành kệ nó thôi. Sá gì!
Tốt hơn đừng nghĩ ngợi chi
Hãy lo việc kiếm củi kia thường ngày."
Nghĩ xong chàng chột vui ngay
Tâm nhiều thanh thản! Lòng đầy thánh thoi!
Kệ yêu quái! Mặc chuyện đời!
Quý yêu có mặt chàng thời lờ đi
Búa mang chặt củi lia chia
Chẳng thèm để ý làm chi thêm phiền.

Con yêu đâu để chàng yên
Mở lời trêu chọc huyền thuyên ồn ào:
"Chém ta khó trúng làm sao,
Giết ta cũng chẳng dễ nào phải không?"

TRUYỆN THƠ

Giờ làm bộ chẳng thèm trông
Gục đầu đốn củi để hồng lừa ta!"
Mặc cho yêu quái ba hoa
Tiều phu bình tĩnh, tỏ ra phớt lờ
Chú tâm đốn củi hàng giờ
Búa kia từng nhát vung ra rầm rầm
Bổ cây củi ở gần
Chàng làm chăm chỉ, chuyên cần mãi thôi.
Bổ nhiều, lưỡi búa lỏng rồi
Sút dần khỏi cán chàng thời chẳng hay
Đột nhiên lưỡi búa tung bay
Vèo qua yêu quái, trúng ngay vào đầu.
Con yêu nào có ngờ đâu
Đang cười ha hả tìm câu trêu người
Ai dè lưỡi búa tày trời
Bay qua chằm dứt cuộc đời tinh ma
Đập vào đầu, sọ bể ra
Con yêu bỏ mạng, khó mà tránh đi!

Khi thiên hạ nghĩ điều chi
Ruột gan thiên hạ yêu kia biết liền,
Nhưng điều bất trắc chẳng quen
Yêu không phòng bị cho nên tàn đời!
Yêu không đoán được tâm người
Khi tâm người đã thành thối mọi đường
Không chọn rợn, lại kiên cường
Lại luôn thanh thoát, lại thường bình yên.

LS. Ngô Tăng Giao

(phỏng theo tập truyện văn xuôi
NHỮNG HẠT ĐẬU BIẾT NHẢY
của Lâm Thanh Huyền, Phạm Huê dịch)